

[Landbrugsministeren.]

denne Dispensationsbestemmelse, om jeg tør kalde den saadan, alene angaar Kapitlet om Fredningsbestemmelser. Hvis den ogsaa gjaldt de andre Regler, der fastsættes i denne Jagtlov for Færøerne, vilde jeg give det ærede Medlem ganske Ret, men det drejer sig kun om Fredningsbestemmelserne, der ikke bør fastlægges alt for stærkt. Det, man ønsker, er at faa Adgang for Landbrugsministeriet til efter Indstilling fra Lagtinget at ændre Reglerne. Skulde man ønske, at denne Adgang kun skulde gælde med Hensyn til Skærpelse af Fredningsbestemmelser, er det jo værdt at overveje, men jeg tror i øvrigt ikke, at der vil være nogen Fare for, at Lagtinget eller Landbrugsministeriet vil benytte denne Bestemmelse til at indføre en mere vidtgaende Jagt paa Vildtarter. Den vil ganske sikkert blive anvendt — saaledes har jeg forstaaet det — til en Fredning i visse Tilfælde, hvor man skønner, at Fredning er nødvendig, og naar det er Tilfældet, ser jeg ikke, at Bestemmelsen kan være saa farlig.

Denne Bemærkning gælder ogsaa den Betænkelighed, som det ærede 9de Medlem for 6te Kreds anførte med Hensyn til Lomvien. Han anførte — jeg anerkender det ærede Medlems Sagkundskab paa disse Omraader —, at der kunde være en Fare ved den ubegrænsede Jagt paa Lomvien, idet det da vilde gaa med den som med andre Fuglearter, at den helt vilde forsvinde, i alt Fald blive stærkt indskrænket i Antal. Det er netop muligt ved den her indsatte Bestemmelse at indføre Fredningsbestemmelser, hvis det skulde gaa, som det ærede Medlem befrygter, saaledes at man paa ny kan regulere Forholdet i den rigtige Retning.

Det ærede Medlem gjorde i øvrigt en Række Bemærkninger vedrørende Fredningsbestemmelserne. Jeg skal villigt indrømme, at jeg ikke tør stille min Sagkundskab op ved Siden af det ærede Medlems, jeg har ikke den saglige Indsigt i de færøske Jagtforhold, at jeg tør gøre Indvending imod, hvad han har sagt; men jeg henholder mig til den Indstilling fra Lagtinget, der har opnaaet et meget stort Antal Stemmer. Jeg maa derfor mene, at skulde der være Fejl i den af det ærede Medlem antydede Retning, vil Færingerne selv være de mest interesserede i, at de rettes, og netop under Hensyn hertil tror jeg, det bør overvejes, om det vil være rigtigt at stryge den lille Ventil, som er sat ind i § 20 vedrørende Fredningsbestemmelserne.

Til Slut vil jeg gerne sige til det ærede

Medlem, at han i al Almindelighed ikke har Ret i at sige, at de, der har Indtægten af et bestemt Jagtomraade, altid er dem, der overdriver Jagten og ødelægger den. Hvis det er en Slags Fællesjagt, hvor det, den ene levner, tages af den anden, kan det godt være, det er rigtigt — saadan er den menneskelige Mentalitet nu en Gang. Men ellers vil jeg sige, at her i Landet har vi dog et Eksempel paa, hvorledes der paa de store Godser, paa Lenene og Stamhusene, som nu efterhaanden afløses, har været Mænd, som har haft en saadan Interesse for Vildtbestandens Opretholdelse, at de trods det, at det var dem, der havde Indtægten deraf, dog har vedligeholdt denne Jagt og Vildtbestanden, saaledes at de store Godser hidtil har været Vildtreservater for hele Landet. Hvordan det vil gaa, efterhaanden som denne Beskyttelse af Vildtbestanden nærmest er umuliggjort paa de større Ejendomme, bliver et Fremtidsproblem. Jeg ser saaledes paa det, at den Forsyning, som derfra foregik til hele Landet, efterhaanden vil høre op, og hvis vi ønsker at vedligeholde vort Lands Fauna, vil det sikkert blive nødvendigt, at vi gaar til endnu strengere Fredningsbestemmelser end de nuværende og en endnu stærkere Begrænsning af Jægerens Antal end den, den nuværende Jagtlov indeholder. Thi efter som Jorden bliver mere og meret udstykket og opdyrket, bliver de Vilkaar, som vi byder de vildtlevende Dyre- og Fuglearter, utvivlsomt af en saadan Beskaffenhed, at der maa meget strenge Bestemmelser til, naar vi i Fremtiden og vore Efterkommere skal kunne glæde os over det Dyreliv, der findes i Naturen.

Selv om der altsaa er fremsat forskellige Betænkeligheder fra flere Sider, skønner jeg egentlig ikke, at der er mere end dette ene Spørgsmaal om § 20, som kunde give Anledning til mere vidtgaende Overvejelser. Jeg skal da, idet jeg tør gaa ud fra, at der dog vist ikke er nogen, der ønsker, at disse Fredningsbestemmelser skal fastlægges saa strengt i Loven, at de slet ikke kan ændres, henstille, om det ikke var muligt, at vi indtil videre kunde tage Lovforslaget i den Skikkelse, som Lagtinget har anbefalet, og saa se an, hvorledes Forholdene udvikler sig.

Effersøe: Det ærede 10de Medlem for 6te Kreds (Josiassen) talte om Bestemmelsen i § 16 angaaende Forbudet mod Jagt paa Søn- og Helligdage. Jeg skal derom oplyse, at naar Lagtinget har foreslaaet, at denne Jagt skal være forbudt, er en af Grundene en almindelig menneskelig Fø-